

F.t. Koncernskattelov

Lovforslag nr. L 68. Fremsat den 23. november 1982 af Glistrup (FP), Askjær Jørgensen (FP) og Maisted (FP)

Forslag

til

Koncernskattelov

Når to juridiske personers regnskabsår har samme udløbsdag, kan den ene med virkning for det pågældende års skatteopgørelse yde den anden bidrag, som er fradragsberettigede for yderen og skattepligtige for modtageren.

Stk. 2. Betingelserne for, at den ydende kan opnå fradrag, er, at beløbet indtægtsfø-

res ved opgørelsen af modtagerens danske skattepligtige indkomst, og at meddelelse om ydelsen kommer frem til skattevæsenet senest 1 måned efter sidste frist for aflevering af selvangivelsen for det pågældende regnskabsår for det modtagende selskab.

Bemærkninger til lovforslaget

Nærværende lovforslag angår juridiske personer, som er underkastet dansk skattepligt. Således som de danske skattelove i øjeblikket er indrettet, er der overalt tale om en proportional skat i størrelsesordenen ca. 40 pct. Der er derfor normalt ikke væsentlige fiskale interesser knyttet til, om et beløb optræder som indtægt hos den ene eller den anden juridiske person.

Spørgsmål i så henseende kan imidlertid komme frem i visse specielle relationer.

For eksempel når et selskab i en koncern gerne vil opbygge en investeringsfond. I disse tilfælde kan der ikke være noget urimeligt i, at man får investeringsfonden placeret, hvor koncernen ønsker det, i stedet for at skulle lave krampagtige samejeforhold eller leasingaftaler, som forekommer merkantilt besynderlige.

Et vigtigere særtilfælde er det, når der hos en eller flere koncerndeltagere forekommer negativ skattepligtig indkomst.

I den situation er det fremskridtspartiets opfattelse, at skattevæsenet straks bør deltage i tabet, som det er storkompagnon, når virksomheder går godt. Dette fremskridtssynspunkt er udviklet og begrundet nærmere adskillige steder – for eksempel i motiverne til forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Tilbageførsel af underskud) (L 5) af 12. januar 1982, se Folketingstidende 1981-82 (2. samling), forhandlingerne sp. 77 og 1048 og tillæg A sp. 79.

Nærværende lovforslag må derfor først og fremmest ses som et udslag af samme tankegang.

Mens behandlingen af L 5 afslørede, at de andre folketingspartier endnu ikke i tilstrækkelig grad er modne til at forstå fremskridtspartiets forklingsstankegang vedrørende tilbageførsel af underskud, er der på det særlige felt, som nærværende forslag især omhandler, god grund til at forvente, at der vil være noget større forståelse.

Forholdet er nemlig det, at lovgivning og skattepraksis helt tilbage til indkomstkattens fødsel i 1903 her har tilgodeset underskudsoverførselsretten. Det er sket i form af det retsinstitut, der hed-

der sambeskatning af aktieselskaber, om hvilket hovedbestemmelsen siden 1961 har været selskabskattelovens § 31:

(»Ligningsrådet kan tillade, at to eller flere aktieselskaber sambeskattes. Det er dog en betingelse herfor, at aktieselskaberne har samme regnskabsår. Hvis aktieselskaberne er hjemmehørende her i landet, kan tilladelse kun meddeles, hvis samtlige aktier i datterselskaberne ejes af moderselskabet eller af et eller flere af de datterselskaber, der inddrages under sambeskatningen. Er et eller flere af datterselskaberne hjemmehørende i udlandet, kan tilladelse meddeles, såfremt de danske aktieselskaber, der inddrages under sambeskatningen, ejer hele den del af de udenlandske datterselskabers aktiekapital, som efter lovgivningen i det pågældende land kan ejes af aktieselskaber her i landet. De nærmere vilkår for sambeskatningen – herunder bestemmelser om, hvorledes der skal gås frem i tilfælde af dennes ophævelse – fastsættes af ligningsrådet.

Stk. 2. De foran om aktieselskaber givne regler finder tilsvarende anvendelse på de i § 1, stk. 1, nr. 2, nævnte selskaber og på de i § 1, stk. 1, nr. 2 a, nævnte sparekasser.«)

Praksis i henhold til § 31 er blevet vildtvoksende, almindeligt uforståelig og urimelig. Senest har et såkaldt ekspertudvalg i september 1982 afgivet en indviklet betænkning på 79 sider, der har ført til, at ligningsrådet den 9. november 1982 har vedtaget en ny diger anvisning om sambeskatning af selskaber.

Alle de udviklede problemer, der er forbundet hermed, løses på en enkel og klar måde ved nærværende lovforslag, der ikke blot vil gøre hektokilovis af ufordøjede og vanskeligt tilgængelige skattefortolkninger og skatteafgørelser til makulatur, men som tilmed vil løse de problemer, som lovgivningsmagten står over for med henblik på eventuelle ændringer af § 31, for eksempel i relation til Kooperationen og til danskbeskattede virksomheder med udlandstilknytning, afgrænsningen i forhold til skuffeselskaber og reglerne om lempelse for datterselskabers udbyttebetalinger.

Når man ikke tidligere har haft øje herfor, beror det netop på, at aktieselskabsskatten før 1962 (1975) var progressiv. Af fiskale grunde udviklede skattemyndighederne derfor meget udviklede regler om, hvordan myndighederne kunne kontrollere, at der i virkeligheden er tale om en koncern. Under en proportionalbeskatning som den nuværende kan det tids- og personalekrævende arbejde hermed aldeles opgives, og det kan overlades til skatteyderen selv at afgøre, hvornår han vil betragte et beløb som koncernbidrag. Koncernbegrebet i nærværende forslag er følgelig et helt, helt andet end i selskabsskattelovene.

Når nærværende forslag er vedtaget, vil det ved lejlighed være rimeligt at luge ud også i de lovbestemmelser, der herefter bliver overflødige – for eksempel den citerede regel i selskabsskattelovens § 31 og datterselskabslempelsesreglen i § 17, stk. 3. Det haster imidlertid ikke hermed. Man kan godt lade disse lovbestemmelser blive stående nogen tid

i lovsamlingen som døde monumenter fra en fortidsverden, uden at det skader synderligt.

Selskabsretligt kan koncernbidrag selvsagt give anledning til visse problemer, men dem er der taget tilstrækkelig højde for i gældende lovgivning – for eksempel om minoritetsaktionærbeskyttelse. Og det er også i den selskabsretlige relation et fremskridt, hvis selskaberne kan motiveres til åbne koncernbidrag efter regnskabsårets udløb (eventuelt til direkte forelægning på generalforsamlingerne i forbindelse med overskudsdisponeringen) fremfor, som man nu klarer sig med mere eller mindre fikse faktureringer, hvorved man i indkomstårets løb (eller efter dettes udløb) på mere fordækt vis søger at nå frem til de resultater, som koncernledelsen alt i alt foretrækker – muligt ud fra en sammenblanding af koncernens tarv og deres egne interesser.

Selv om nærværende lovforslag er af rent skatteretlig art, er det altså også et fremskridt, når det betragtes i det selskabsretlige perspektiv.